

[Justitsministeren]

ning med en række retligt set indholdsløse programmerklæringer om, hvorledes ægtefæller og forældre og børn skal forholde sig i forhold til hinanden.

Forældrenes valg af opdragelsesmidler bør være overladt til dem selv i videst muligt omfang. Det er jo forældrene og ikke myndighederne, der har ansvaret for opdragelsen af børnene. Det er klart, at det offentlige kan informere forældrene om de mulige skadevirkninger, det kan have at anvende vold som led i børneopdragelsen, og foreslå dem andre løsninger. Jeg mener, at en sådan oplysningsvirksomhed i langt højere grad på en direkte og forståelig måde vil kunne få forældre til at indse, at de, selv om de er i en presset situation, bør lade være med at øve vold mod børnene. Det er jo alligevel ikke i den situation, folk begynder at slå op i myndighedsloven.

Det kriminalpræventive råd er på min opfordring i gang med at tilrettelægge en informationsvirksomhed.

Per Stig Møller (KF):

Med det foreliggende lovforslag forsøger forslagsstillerne at gøre debatten om revselsesretten mere konstruktiv, og det skal de kun have tak for. I stedet for at fortsætte ad forbudsvejen, endda uden at forbuddet har nogen retsvirkning, vil man gå den mere positive vej over forpligtelserne. Det er jo i forvejen fastslået, at forældre har visse materielle pligter, og hermed får de også nogle selvfølgelig humane forpligtelser. Det er også rigtigt at sidestille fysisk og psykisk vold, men spørgsmålet er, om ikke forslaget, som det nu foreligger, alligevel er overflødigt, for i bistandslovens § 20 siges det samme, ganske vist på en noget anderledes måde. Heri står:

»Den, der får kendskab til, at et barn under 18 år fra forældres eller andre opdrages side udsættes for vanrøgt ... eller lever under forhold, der bringer dets sundhed eller udvikling i fare, har pligt til at underrette det sociale udvalg.«

Altså: hvis andre har pligt til at underrette om børn, der behandles faretruende, har forældre eller andre opdragere implicite pligt til ikke at underkaste disse børn en sådan behandling, og når paragraffen taler om sundhed eller udvikling, har den både inddraget den fysiske og den psykiske vold i bistands-

lovens opmærksomhedsfelt. Det er jo § 1 i loven om børne- og ungdomsforsorgen, som er videreført her, og deri hed det, at børn og unge skal sikres at vokse op under forhold, der fremmer en sund sjælelig og legemlig udvikling.

Der er således intet andet i dette forslag end en ny paragraf, hvis eneste formål er at skærpe den holdningspåvirkning, som allerede er nedfældet i de omtalte love, og som den af justitsministeren indvarslede kampagne skal styrke. Der synes at være tale om dobbeltkonfekt på holdningsområdet, som nok i det hele taget bedre fremmes af kampanjer end af lovparagraffer uden konsekvenser.

Til dette resultat nåede da også betænkning nr. 985 vedrørende forældremyndighed og samværsret fra efteråret 1983. På side 49 hedder det i konklusionen, at holdningspåvirkningerne bedre fremmes af oplysning end af en lovregel, »der«, står der, »til en vis grad kan siges at være indholdsløs i den forstand, at overtrædelse af forbuddet i sig selv ikke får nogen retsvirkninger.«

Så kan man her tilføje, at det gør heller ikke misligholdelsen af forpligtelsen, ud over hvad en sådan allerede fører med sig i henhold til straffeloven og bistandsloven.

Ifølge betænkningen mener man, at det bedste, der kan komme ud af en sådan lovregel, er den debat, som en gennemførelse af lovreglen vil forårsage, og den debat har vi jo haft.

Hvad straffeloven angår, kunne jeg godt tænke mig fra straffelovrådet at få en udtalelse om, hvorvidt revselsesretten efter dets mening anføres for lemfædigt og letfærdigt af domstolene, og om der gives for mange betingede straffe, samt om der er behov for skærpede sanktioner, thi fastslået er det, og fastslås skal det også her, at vold mod børn – og det er også vold, dette forslag formulerer sig om – er ulovlig og alvorligere end vold mod personer, som har i det mindste en teoretisk chance for at forsvare sig eller fjerne sig fra voldsmanden eller voldsområdet. Ingen af disse muligheder foreligger for det ramte barn. Derfor skal der ikke herske tvivl om, hvor alvorligt vi ser på dette, men heller ikke om, at vi ikke vil gøre familien til et offentligt anliggende.

Det er imidlertid vores opfattelse, at de udmærkede formål, forslagsstillerne forfølger